

*Den, kdy lidem narostla
andělská křídla*

Jiří London Votruba

Jiří London Votruba

**DEN, KDY LIDEM NAROSTLA
ANDĚLSKÁ KŘÍDLA**

KAŽDÉMU ZVLÁŠT, VŠEM DOHROMADY!

Mám rád „hru se slovíčky.“ Psaní textů na různá témata!

Prostě jen tak jdu se svým kamarádem, psem Edíkem, obvykle na procházku. Nebo někam, kam je třeba!

Setkávám se tam s různými věcmi nebo událostmi. Tehdy mne napadá chuť o nich napsat své glosky. Lidově: úvahy. Jen tak polehounku, trochu žertem, s nadhledem!

Tak vznikla i tato knížka. Netvrdím, že je geniální. Ale stačilo by mi, kdyby se čtenář nad těmi textíky trochu zamyslel. Aby to, co už bylo, se třeba objevilo i v čase budoucím. Má-li to smysl! Dodávám: „Uvidíme!“

„Vid', pro mne stále krásná Nej, Nej, Nej, z mých snů!“

Pro Tebe i pro další čtenářky a čtenáře s úctou napsal:

Jiří London Votruba

DOKTOŘI „HOUSOVÉ“ SE MOC NEBEROU!

Ano! Mám na mysli ten známý filmový seriál.

Jeho skladba je vlastně jednoduchá: Do nemocnice přivezou pacienta v akutním stavu. Doktoři ho omrknou, a pokud je potřeba, zajistí jeho nutné životní funkce. Pak podumají, co by mu mohlo být. Nasadí lék a je to OK! Tedy, zdá se to být!

Jenomže po chvilkovém pocitu úspěšného vyřešení problému, najednou: „*Bum!*“ Pacient je zase na začátku! A možná i ve větším průšvihů než předtím! ...Tak zase Sono, EKG, rentgeny a zobrazování toho uvnitř. Pak další prášek nebo injekce! Ale ono nic! Žádné zlepšení!

A v tom přikulhá známý doktor House! A řekne: „*Byli jste se podívat u něho doma?*“ Všichni si mají chuť poklepat na čelo. Ale nakonec jemu podřízená dvojice do bytu pacienta přece jen vyrazí... A tam se nestačí divit! Pacient si celá léta maloval stěny pokojů olovnatou barvou... A je to venku! Tedy otrava olovem! Konečně se nasadí to, co bylo potřeba hned od začátku. A pacient, spíše už spokojený občan, za nějaký čas vesele odkráčí domů!

Říkám to proto, že obdivuji, že doktor House neřekne: „*Na bolavé břicho dáme vždy mentolové bonbóny, na bolavou hlavu pohladíme po čele....*“ atd.

On totiž vždy uvažuje logicky! „*Mohlo by to být sice to a to. Ale zvažme také, že to může být i důsledek něčeho úplně jiného, neobvyklého!*“ Ne aby jen koukal do už osahaných tabulek.

Bohužel jsem se s těmi „tabulkami“ také osobně setkal. Zrovna nedávno! Ač u mne jasně šlo o ucpaný jícen kouskem přepečeného kuřete. Uspěchaným polknutím sousta. Což jsem stále dokola opakoval!

Hlava diplomovaná ovšem chtěla zkontrolovat úplně všechno: shora, až do konce trávicího traktu, dole!

Musel jsem to odmítnout! Písemně!

Naštěstí „delikvent“ mého problému byl na monitoru vidět! Pak už to šlo jako po másle!

Doktore House, díky za radu!

DEN, KDY LIDEM NAROSTLA ANDĚLSKÁ KŘÍDLA

Mám mladou kamarádku! Vlastně byla už kamarádkou mé ženy. Když má žena zemřela, stal jsem se tak nějak jejím patronem já! Nebo tátou, dědou – co já vím?

Pracuje v jednom obchodním areálu na kraji města. Občas se zastavím, chvilku povídáme. ...Když jsem se tam zastavil včera dopoledne, byla viditelně smutná.

„Co se stalo?“ neodpustil jsem si otázku.

Dlouho nezapírala. Byla to tajná dámská návštěva u jejího přítele! Přímo u ní v bytě! Prozradily to nápadně světlé vlasy ležící na gauči, ale i na jejich společném lůžku. Zkrátka všude, kde pouhé návštěvy neuléhají! Má kamarádka je tmavovláska!

Domácí pán zapíral a zapíral, jak to prý kdysi radil doktor Plzák. Dostal, jak se říká, kopačky!

Jenomže má svěřenka to vzala za svou prohru! Prý už nejednu! Tak nyní smutnila a dumala, co bude s jejím životem dál. To víte, neprovdaná, ještě bez dítěte vedle sebe, či ani „na cestě“!

Zdržel jsem se u ní! Chlácholil ji, povzbuzoval v ní trochu její zbylé důvěry v samu sebe! Prý i prosila „toho nahoře“, aby ji z toho smutku vyvedl. Byl jsem tam to dopoledne asi dvě hodiny, odpoledne pak další čtyři až pět.

Bylo zajímavé, že do krámku, kde pracovala, jakoby na nějaký povel zároveň přicházeli další a další lidé, nakupovali, radili se s ní o zboží, usmívali se na ni.

A ona se najednou zase usmívala a byla to ta hezká mladá žena, kterou jsem znal předtím! I tržbu měla ten den skoro dvojnásobnou.

Až jsem si řekl, jestli to nebyl den, kdy lidem najednou narostla andělská křídla!

Ten dojem se ve mně přímo uhnízdil!

DÍTĚ, NEDÍTĚ?

Přesnější by asi mělo zaznít: „*Mít dítě? Nemít dítě?*“

Když se narodíš, je ti to fuk. Prostě jsi! Cucáš si palec, koukáš do života, ničemu nerozumíš. Jsi prostě úplně na začátku. Krmí tě, oblékají, hýčkají!

Rosteš, rozum nabíráš. Nastoupí škola, pak práce, při ní, před ní či po ní láska a najednou se vedle tebe objeví úplně jiné dítě.

To už ale můžeš říkat: „*Jsme dospělí! Tedy, skoro!*“ A najednou přijde čas, kdy si musíte položit otázku: „*Chceme dítě? Nechceme dítě?*“

Většinou už ne dítě vedle tebe řekne: „*Toužím po dítěti!*“ A ty víš, že bez pokračovatele rodu také nechceš zůstat. Dokonce ani bez více pokračovatelů rodu nebo pokračovatelek jiných rodů. Jdeš do toho!

A zase nastanou starosti! Ted' už kolem těch, co na svět kvůli tobě a kvůli ní teprve přicházejí. Prožíváš strach při jejich dětských nemocech, a tak.

Jestli se ti to všechno vyplatí, až budeš, jak se říká, nad hrobem? „*Netuším!*“

Tak to ovšem bylo za našeho mládí! Když mi bylo okolo třiadvaceti!

Dnes mladý muž a mladá žena vedle něho moc s odpovědí na otázku: „*Chceme dítě?*“ nespíchají. Napřed honí svou kariéru, pak peníze, chtějí mít lepší byt a samozřejmě i parádní auto.

A co dítě? „*Až až! Ještě uvidíme!*“ Dnes je holt jiná doba!

Co s tím nadělám? Já nejspíše už nic!